

Marti Martorell

Collateral

És la primera vegada que es pot advertir en una pel·lícula de Michael Mann un desequilibri bastant pronunciat entre el fons i la forma, perquè el primer, la història d'un taxista que pateix el xantatge d'un assassí a sou perquè l'ajudi a fer el "treball" encarregat, és farcit d'inversemblances i presenta un esquema que repeteix tòpics vists ja massa vegades, mentre que el segon, l'aspecte visual, he de reconèixer que m'ha seduït fins al punt que es relativitza el punt d'objecció al guió tot just esmentat.

En una entrevista, Michael Mann va dir que, en rodar *Collateral*, tenia la idea de fer servir Los Angeles no tan sols com el marc merament físic de la història, sinó que també volia que en fos la principal referència visual, perquè trobava que fins aleshores no se n'havia tret mai

Elogio del gesto cotidiano

Por Quim Casas

COFFEE AND CIGARETTES REUNE ONCE HISTORIAS CORTAS Y MINIMALES RODADAS POR JIM JARMUSCH DESDE 1986 HASTA LA ACTUALIDAD.

profit cinematogràficament (tret, potser, de Los Angeles del 2019 a *Blade Runner*) i, en aquest sentit, se'n surt molt bé. Val a dir que hi fa molt la tasca desenvolupada per Paul Cameron i Dion Beeb, directors de fotografia, perquè, mitjançant el rodatge en vídeo digital d'alta definició, han aconseguit recrear una textura granulosa, però ben perfilada en els detalls, que emfatitza el caràcter urbà de la pel·lícula, sobretot perquè passa de nit i en ambients tancats, quan els llums artificials resplendeixen i creen una atmosfera insana que les càmeres Sony CineAlta digitals capten d'una manera extraordinària.

En poques paraules, un acabat visual ben encertat que, desgraciadament, no està acompanyat d'un guió a l'alçada que recorre en excés a personatges predicibles i situacions no gaire ben resoltes.

Coffe and Cigarettes

La darrera producció de Jim Jarmusch és un aplec d'onze curtsmetratges que ha anat rodant durant setze anys. Són petites històries que reuneixen dos o tres actors asseguts al voltant d'una taula mentre prenen cafè, fumen, parlen o, simplement, xerren. Com ja es pot intuir pel títol, el cafè i el tabac són

els dos elements principals amb què juguen els actors per dur endavant la història. No es pot negar que la idea és atractiva, però a l'hora de la veritat no hi ha cap curt rellevant i tan sols dos em varen atraure l'atenció: *Cousins*, doblement interpretat per Cate Blanchett i *Cousins?*, en què apareixen Alfred Molina i Steve Coogan.

El problema rau segurament en el fet de voler crear uns guions enginyosos però insuficients, aigualits com el cafè americà (aquest invent nefast que no podem veure/beure els que preferim un bon exprés curt) que prenen els personatges. Potser és la demostració que Jim Jarmusch és millor com a creador de llargmetratges que com a director de curts. Per dir-ho d'una altra manera: quan va acabar *Coffe and Cigarettes*, en vaig sortir decebut.

Melinda and Melinda

Tots aquells que ens agrada Woody Allen ja ens va bé que sigui un director tan prolífic, amb una pel·lícula per any, però sempre passam pena que se li acabin les idees o que deixi de tenir prou mà esquerra per poder continuar amb aquest ritme de treball... Afortunadament, *Melinda and Melinda* no n'és el cas. Els elements amb què juga Woody

Tots aquells que ens agrada Woody Allen ja ens va bé que sigui un director tan prolífic, amb una pel·lícula per any, però sempre passam pena que se li acabin les idees o que deixi de tenir prou mà esquerra per poder continuar amb aquest ritme de treball... Afortunadament, *Melinda and Melinda* no n'és el cas

Allen són els coneguts de tostemps: la classe alta i intel·lectual novaiorquesa; les sempre complicades relacions de parella, tot i que deixa de banda en aquesta ocasió les referències al judaisme.

Sy i Max són dos autors que discuteixen sobre si la vida és tragèdia o comèdia i ambdós creen dues històries sobre una mateixa dona, Melinda, en què en la primera predomina el component tràgic i en la segona l'humor. A poc a poc es veu com els dos vessants a vegades convergeixen i d'altres divergeixen, sense que en cap moment no es pugui dir que un preval sobre l'altre.

Sembla que Allen ha valgut conjugar en una sola pel·lícula els punts més seriosos de pel·lícules com *Crimes and Misdemeanors* (*Crímenes y pecados*) o *Husbands and Wives* (*Maridos y mujeres*) amb els més lleugers de *Hollywood Ending* (*Un final Made in Hollywood*) o *Bullets Over Broadway* (*Balas sobre Broadway*) i es pot dir clarament que és la millor pel·lícula de Woody Allen de la darrera fornada des de *Deconstructing Harry* (*Desmontando a Harry*).

Una curiositat: tres dels actors que hi intervenen (Wallace Shawn; Larry Pine i Brooke Smith) varen protagonitzar fa deu anys la darrera producció de Louis Malle, *Vanya on 42nd Street* (*Vania en la calle 42*), magnífica pel·lícula sobre l'assag general, en un teatre gairebé esbucada, de la peça teatral de Txékhov, una obra que també és esmentada a *Melinda and Melinda*. Homenatge o, simplement, casualitat?

The Incredibles

Tot i que es cregui que Pixar i Disney són una mateixa entitat, la veritat és que la primera és una productora independent que simplement va acordar amb Disney que aquesta darrera en seria la distribuïdora i encarregada del marxandatge posterior dels productes derivats. Ara bé, Disney en aquest temps ha imposat certs "tocs" moralistes que no acabaven d'agradar els directors de Pixar i, quan ja han decidit que no renovaran el contracte amb Disney després de la pròxima producció (*Cars*), co-

mencen a fer les pel·lícules d'animació amb una mica menys de dolçor i, per tant, més mala idea i tenint en compte un públic més adult. Aquest és el punt de partida de *The Incredibles*, una pel·lícula que s'allunya de la línia de *Finding Nemo*, *Toy Story* o *Monsters, Inc.*, perquè la trama no és tan senzilla i fa menys concessions als elements moralistes.

L'artífex és el guionista i director Brad Bird, realitzador de l'excel·lent *The Iron Giant* (*El gigante de hierro*), a la qual ara no supera. Mentre que entre les dues produccions la font d'inspiració és compartida (les cases; els mobles i els cotxes són una idealització dels anys cinquanta i seixantes, una època de la qual Bird treu molt de rendiment); el concepte d'animació és molt diferent: a *The Iron Giant* el dibuix reproduïx el traçat de les pel·lícules clàssiques, a *The Incredibles* s'aconsegueix en alguns moments un efecte semblant a l'animació amb figures de làtex o plastilina i, obre, per tant, un camí nou per a al cinema animat fet amb ordinador.

D'altra banda, Bird, com a guionista, sap lligar prou bé la història d'una família de superherois en hores baixes que recull les idees desenvolupades a *X-Men* i *X-Men 2* de Bryan Singer i, en part, *Superman* de Richard Donner. Pel·lícula recomanable fins i tot per a la gent més refractària al cinema d'animació. ■

